

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Karol Wojtyła
Ioan Paul al II-lea

Karol Wojtyła

POEME ALESE

Ediția a doua, adăugită

Selecție și traducere
de
Nicolae MAREȘ

EDITURA
PRUT

CUPRINS

<i>Cuvânt către Cătoroi</i> de Arhiepiscopul Francisco-Javier Lozano, Nunțiu Apostolic în România.....	5
---	---

IUBIREA TOTUL MI-A EXPLICAT

<i>Predoslovie sau Despre dragoste și iubire în gândirea wojtyliană și a Papei Ioan Paul al II-lea</i> de Nicolae Maresș	11
---	----

CĂNT DESPRE DOMNUL ASCUNS

Tărmuri de liniște pline	17
Aici nu-i nimic.....	18
Numai sufletul.....	19
Nu mă-nspăimânt.....	20
Această pavază bună	21
Apleacă-te, inimă.....	22
Ce înseamnă că atâta observ	23
Clipa și veșnicia	24
Ador	25
Unde să-L caut	26
Există o frumusețe.....	27
Veni-va ziua.....	28
Tot mai mult să crezi.....	30
Liniștea o întruhipezi	31
Tronează simplitatea	32

CĂNT DESPRE SOARELE NESECAT

Amurgul se lasă	35
Soarele e cel care se îndepărtează	36

Nu-i ca o frunză sufletul	37
Știați	38
Privirea este o liniștită genune.....	39
Mai întâi, m-ascund în cruce.....	40
Să nu te miri	41
O, creatoare privire	42
Cu totul în mine revin	43
Tatăl nostru	44
În mine-i o vâltoare.....	45
Din albul imaculat.....	46
Rugă	47
Cum să-i mulțumesc soarelui	48
Încântarea-i tot ce am	50

CÂNT DESPRE STRĂLUMINĂRILE APEI

1. La fântâna din Sihar	53
2. Când deschizi ochii în adâncul valului.....	55
3. Cuvintele femeii la fântână, spuse la plecare	57
4. Amintirea ulterioară a întâlnirii.....	58
5. Convorbirea pe care El în Ea a indus-o și oamenii de pe zidul serii.....	60
6. Samariteanca	62
7. Noile reflecții ale Samaritencei	63
8. Cânt despre străluminările apei.....	65

CARIERA DE PIATRĂ

Inspirația	
Binele cel greu	69
Necazul și iubirea	71

PROFILURILE CIRENEULUI

Copiii.....	75
Simon din Cirena	76

BISERICA – PĂSTORI ȘI IZVOARE

Zidul	81
Postamentul.....	82

Cripta	83
Sinodus	84
Evanghelia	85
Izvoare și mâini.....	86

AJUNUL PAȘTELUI 1966

Invocație	
1. Încep convorbirea cu mine însumi	89
2. Încep convorbirea cu Dumnezeu.....	90
3. Începe convorbirea cu omul, dispută despre însemnătatea lucrurilor	91
Adevărata invocație ori Chemarea către omul care a devenit istorie.....	93

GÂNDIND PATRIA...

Gândind patria, la arbori mă-ntorc.....	97
---	----

CUGETĂRI DESPRE MOARTE

Speranța nu se naște din frică	103
Frica de la început	104
Cuvântul ultim al credinței	105
Speranța Cea de Sus	106

STANISLAW

Stanislaw I.....	109
Pinul polonez	113
Exiști	114

TRIPTIC ROMAN

<i>Triptic intru măreția Credinței și a Cunoașterii de Nicolae Măreș</i>	117
--	-----

I. TORENTUL

1. Uimire	127
2. Izvorul.....	129

II. MEDITAȚII LA „CARTEA FACERII”
ÎN PRAGUL CAPELEI SIXTINE

1. Primul Văzător.....	133
2. Chipul și asemănarea.....	136
3. Presacramentul.....	139
4. Judecata.....	142
Epilog.....	143

III. MUNTELE DIN PĂMÂNTUL MORIA

1. Urul din pământul Caldeei.....	147
2. Tres vidit et unum adoravit.....	149
3. Convorbirea dintre tată și fiu în pământul Moria.....	151
4. Dumnezeuul Legământului.....	153

ISBN 978-9975-54-155-8

9 789975 541558

ȚĂRMURI DE LINIȘTE PLINE

Țărmurile îndepărtate ale liniștii din prag se desfășoară
n-ai să le străbați ca o pasăre în zbor.

Trebuie să te oprești și să privești din ce în ce mai
adânc,
până ce sufletul nu-l vei mai clinti din străfund.

Nicio plantă acolo privirea nu-ți desfată
ochii înțepeniți pe loc rămân.

Credeai că viața se ascunde de cealaltă Viață
în străfundul străfundurilor pogorând.

Din acest șuvoi, să știi, nu se mai iese.

Cuprins vei fi de-a veșniciei tainică frumusețe!

Să durezi și iarăși să durezi. Nu întrerupe zborul
umbrelor, durează doar
tot mai luminos și mai clar.

Și-n timpul acesta,
cedează în fața Celui ce de-aici pleacă –
inchizându-și încet ușa de la cămăruța lui,
urmând pasul care încet calcă –
în liniștea ce spre adâncul adâncurilor ne poartă.

Al meu prieten. Întruna-ți amintești
de acea dimineață de iarnă.

Și-atâția ani ai crezut, știai cu siguranță
că n-ai să poți ieși din extaz.

Erai deasupra lămpii aplecat, în raza
ce de sus pogora
fără să-ți înalți chipul, căci ce rost mai avea –
nu știai încă dacă acolo, acolo departe,
ești văzut
sau aici – în adâncul ochilor închiși –
ceva se află.

Aici nu-i nimic decât tremurare
și vorbele din efemeritate salvate –
ah, îți rămâne o părticică de mirare,
și-ntregul conținut al veșniciei.

Tu, Mare, câtă vreme primești în pupilele tale
deschise, sub forma cercurilor învălurite,
pare-se că-n tine se-neacă toate abisurile
și toate granițele,
dar cu piciorul ai și atins valul,
și-atunci ți s-a părut
că Marea aceasta-n mine a sălășluit –
atâta liniște de jur împrejur emanând și-atâta frig.

Să te îneci, să te îneci!
Răsucindu-te, și-apoi încet să te-ndepărtezi,
în refluxul acesta fără să simți treptele,
pe care se strâng tremurânde doar sufletele –
sufletul omului, într-o mică picătură scufundat,
sufletul ce de-un curent, până la urmă,-i luat.

Respectăm drepturile de autor și cărți

Iubirea totul mi-a explicat,
Iubirea totul mi-a dezlegat –
de-aceia iubirea o preamăresc,
oriunde pot s-o găsec.

Sunt o câmpie deschisă, brăzdată de-un
pârâu liniștit,
fâr' de talaz care se zbate pe-al curcubeului
arc,
sunt un val potolit ce luminează
până-n adânc
prin frunze neargintate lumini respirând.

Eu – frunză,
în liniștea aceasta ascuns,
în pace lăsată de vânt,
de-acum, de zilele ce trec nu mă-nspăimânt,
când știu că toate se duc.

ACEASTĂ PAVĂZĂ BUNĂ

Deasupra-mi, de multă vreme,
cineva-i aplecat.
Umbrele pe la colțul sprâncenelor
nu m-au apăsat.
Ca lumina-s de verdeață plină,
precum verdele fâr' de nuanță,
lumina ce cu picături de sânge-i îmbibată.

Această pavază bună,
ca gheața-i de rece,
și-i jar totodată.
Prin mine trece și deasupra-mi se înalță.
Dacă în urmă mă lasă – credință-i toată.
Credință în a sa deplinătate.

Această pavază bună,
ca gheața-i de rece,
și-i jar totodată.
În a reciprocității tăcere-i intruchipată.
Iar în această îmbrățișare cuprins –
sint o adiere pe chip.
Liniștea și mirarea, liniștea fâr' de cuvânt,
din care nimic nu-nțeleg, nimic nu disting –
În tihna aceasta, deasupra-mi –
pavăza lui Dumnezeu o ridic.

APLEACĂ-TE, INIMĂ

Domnul, când în inimă îl ai, ca o floare-i
ce tânjește după a soarelui căldură,
O, lumină, vino din adâncurile
zilei de neînțeles
ca pe-al meu mal să sălășluiești.

Licărește nu prea aproape de ceruri
și nici prea departe.
Reține, inimă, această privire,
la care întreaga veșnicie te-așteaptă.

Apleacă-te, inimă, apleacă-te, soare de pe culmi,
ințeșat într-ale ochilor străfunzimi,
apleacă-te deasupra unei flori de neatins,
apleacă-te deasupra unuia din trandafiri.

CE ÎNSEAMNĂ CĂ ATÂTA OBSERV

Ce înseamnă că atâta observ, când nimic
nu văd,
când departe, la orizont, ultima pasăre
a dispărut,
valul ascunzând-o în sticlă - mai jos
căzut-am,
scufundându-mă cu pasărea pe veci
în șuvoiul sticlei reci.

Pe măsură ce privirea o încordez, tot mai
puțin văd,
iar apa sub soare arcuită, reflexele le-aduce
mai aproape,
soarele, ajungând la apus,
umbra o îndepărtează,
umbra, de soare fiind tot mai departe,
viața-mi o însingurează.

În ceață-i atâta lumină,
câtă viață-i în roza deschisă
atunci când Domnul pogoară
pe-ale sufletului maluri într-o rază.

CLIPA ȘI VEȘNICIA

În clipa plină de moartea
cea misterioasă,
care în veșnicia imensă se revarsă,
atinsă de jarul îndepărtat,
se vede – ofilită –
grădina înrădăcinată.
Împreunatu-s-au clipa și veșnicia.
Picătura, marea a îmbrățișat-o,
liniștea solară a pogorât
în străfunzimile acestei zariști.
Să fie oare viața valul încântării,
val mai înalt decât moartea?
Abis al liniștii, golf al revărsării,
singuratic piept uman.
De-acolo, navigând în cer,
peste bordul bărcii te-apleci,
Se-amestecă gânguritul copilăresc,
dar și încântarea.

ADOR

Pe tine te-ador, fân mirositor,
căci în tine găsesc
mândria spicelor coapte.
Pe tine te-ador, fân mirositor, ce ocrotești
tălpile goale ale copiilor.

Pe tine te-ador, copac aspru,
căci frunzele căzute din coroana ta
nu găsesc jalea.
Pe tine te-ador, copac aspru,
Căci spatele Lui l-ai acoperit,
atunci când sângele din El a șiroit.

Pe tine te-ador, firavă lumină din pâine,
în care clipa sălășluiește –
plutind spre malul nostru
pe-o cale tainică.